

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO
Vasile Pușcaș

Veronica Turcuș

Șerban Turcuș

(coordonatori)

LEADERSHIP ACADEMIC CLUJEAN (1919-2019)

Prefață de **Marius Bojiță**

Studiu introductiv și Notă asupra ediției de **Vasile Pușcaș**

Cluj-Napoca, 2019

Respect pentru oameni și cărți

Un gând pentru înaintași (Prefață de Marius Bojiță)	5
Leadership academic clujean, 1919-2019	
(Studiu introductiv de Vasile Pușcaș)	7
Notă asupra ediției	25
Universitatea „Babeș-Bolyai” (Universitatea Regele „Ferdinand I”/	
Universitatea „Victor Babeș”/ Universitatea „Bolyai”)	27
Sextil Pușcariu	32
Vasile Dimitriu	37
Dimitrie Călugăreanu	41
Iacob Iacobovici	46
Nicolae Bănescu	50
Camil Negrea	54
Gheorghe Spacu	58
Ioan Minea	63
Gheorghe Bogdan-Duică	66
Emil Hațieganu	72
Emil Racoviță	75
Iuliu Hațieganu	80
Nicolae Drăganu	85
Florian Ștefănescu-Goangă	89
Alexandru Borza	93
Emil Petrovici	97
Raluca Ripan	101
Constantin Daicovicu	105
Universitatea „Bolyai”	109
Lajos Csögör	110
Edgár Balogh	113
István Nagy	118
László Bányai	122
Lajos Takács	126
Universitatea „Babeș-Bolyai”	129
Ștefan Pascu	129
Ion Vlad	133
Aurel Negucioiu	137
Ionel Haiduc	141
Andrei Marga	146
Nicolae Bocșan	150
Ioan-Aurel Pop	154
Universitatea de Medicină și Farmacie	
„Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca (UMF)	159
Mihail Kernbach	161
Aurel Moga	164
Octavian Fodor	167

Ion Baciú	172
George Nicu Ionescu	176
Nicolae Sabin Maier	180
Oliviu Pascu	184
Marius Traian Bojița	188
Constantin Ciuce	194
Alexandru Irimie	199
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca (UTCN)	205
Alexandru Domșa	207
Bazil S. Popa	210
Attila Pálfalvi	213
Ioan Drăgan	216
Horia Colan	219
Viorel Handra-Luca	223
Gheorghe Lazea	227
Radu Munteanu	230
Aurel Vlaicu	236
Vasile Țopa	239
Universitatea de Științe Agricole și Medicină	
Veterinară din Cluj-Napoca (USAMV)	242
Mihai Șerban	245
Constantin Martinovici	249
Alexandru Petrescu	251
Marin Chirițescu-Arva	253
Ioan Safta	256
Alexandru Buia	258
Eugen Rădulescu	260
Alexandru Climovschi	262
Emil Alexandru Negruțiu	264
Ioan Puia	268
Alexandru Salontai	271
Leon Sorin Muntean	274
Liviu Alexandru Mărghitaș	278
Doru C. Pamfil	282
Cornel Cătoi	286
Academia de Muzică „Gheorghe Dima”	
din Cluj-Napoca (AMGD)	291
Gheorghe Dima	293
Augustin Bena	296
George Simonis	299
Sabin V. Drăgoi	302
George Pavel	305
Mihail Andreescu-Skeletty	308

Raoul Sorban	310
Respect, pentru oameni și cărți	
Aurel Ciupe	313
Max (Maximilian) Eisikovits	316
Mihai Chiorean	319
Sigismund Toduță	322
Liviu Comes	325
Romeo Ghircoiașiu	328
Liana Rodica Pop	331
Ninuca Oșanu-Pop	334
Alexandru Fărcaș	338
Aurel Marc	341
Adrian Pop	344
Vasile Jucan	348
Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca (UAD)	353
Alexandru Popp	357
Romul Ladea	359
Daniel Popescu	361
Mircea Bălău	362
László Feszt	364
Ioachim Nica	367
Ioan Sbârciu	370
Radu Solovăstru	377
Radu Marcel Moraru	381
Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din Cluj (1920-1948)	387
Aurel Ciortea	390
George Moroianu	393
Constantin Lacea	397
Octavian Prie	400
Ioan Mateiu	403
Iosif Ioan Gârbacea	405
Pavel Roșca	408
Victor Jinga	410
Gheorghe Dragoș	413
Nicolae N. Condeescu	415
Laurian Someșan	417
Institutul Teologic Ortodox din Cluj/Academia Teologică Ortodoxă din Cluj	421
Pr. Prof. Dr. Andrei Buzdug	424
Pr. Prof. Dr. Ioan Pașca	426
Arhid. Prof. Dr. Ioan Vască	428
Pr. Prof. Dr. Liviu Galaction Munteanu	430
Pr. Prof. Univ. Dr. Alexandru Moraru	432

Academia de Teologie Română Unită (Greco-Catolică) din Cluj

Grigore Pop	435
Gheorghe Vidican.....	437
Nicolae Pura	437
Eugen Popa.....	437
Institutul Teologic Protestant	439
Kecskeméthy István.....	441
Makkai Sándor.....	441
Tavaszy Sándor	441
Imre Lajos.....	441
Gönczy Lajos.....	441
Maksay Albert	442
Erdő János	442
Seraphin Vilmos	442
Nagy József	442
Binder Hermann	442
Nagy András.....	442
Kovács Lajos	442
Borbáth Dániel.....	443
Juhász István.....	443
Dávid Gyula	443
Rapp Károly	443
Péntek Árpád	443
Szabó Árpád	443
Geréb Zsolt.....	443
Kovács László Attila	443
Juhász Tamás.....	443
Rezi Elek	443
Kállay Dezső	443
Indice de nume	445

Sextil Pușcariu s-a născut în data de 4 ianuarie 1877, la Brașov, într-o cunoscută și ramificată familie de intelectuali români transilvăneni. Tatăl său, Iosif Pușcariu, a fost un avocat respectat, implicat în viața publică, dar și cu discrete preocupări literare. Unchiul său, Ioan Pușcariu, care a primit titlul de Cavaler, a fost jurist, istoric și om politic, participant la Adunarea de la Blaj, din mai 1848, unul dintre inițiatorii „Astreii” și membru al Academiei Române, iar vărul său, Emil Pușcariu, a devenit secretar general la Ministerul Instrucției și Cultelor din România în perioada când Sextil Pușcariu își încheia studiile la Leipzig.

După studii primare și secundare în orașul natal, Sextil Pușcariu a urmat cursuri de specialitate la Universitatea din Leipzig (1895-1899), unde a dobândit titlul de doctor în filosofie, la Paris (1899-1901) și la Viena (1902-1904), unde și-a susținut teza de abilitare ca docent în filologie romanică. După abilitare, a locuit la Viena timp de doi ani, perioadă în care a ținut cursuri în calitate de profesor agregat. Tot acolo a întemeiat un seminar român subvenționat de guvernul din România.

Revenit de la studii, a fost profesor de limba și literatura română la Universitatea din Cernăuți (1906-1919), apoi la Universitatea din Cluj (1919-1944). În decembrie 1940 a preluat funcția de președinte al

Institutului Român din Berlin, timp în care a ținut și cursuri de filologie romanică la Universitatea din Berlin.

Sextil Pușcariu a stabilit două primat în istoria universitară clujeană. A avut două mandate de rector, în două momente cheie ale istoriei Universității românești din Cluj: la finalul Primului Război Mondial, în primul ei an de existență (1919-1920), fiind cel dintâi rector al Universității românești din Cluj, apoi, în cursul celui de-al Doilea Război Mondial, când, în urma Dictatului de la Viena, aceasta s-a refugiat la Sibiu și Timișoara (octombrie 1940 – februarie 1941).

La 12 mai 1919, printr-o decizie a autorităților românești, a avut loc preluarea Universității maghiare „Francisc Iosif” de către reprezentanții statului român, sub coordonarea lui Onisifor Ghibu, secretar general al Ministerului Instrucției și al Cultelor în cadrul Consiliului Dirigent al Transilvaniei. Sextil Pușcariu a fost invitat să coordoneze procesul de organizare a universității românești pentru ca aceasta să poată să-și înceapă activitatea din toamna aceluiași an, conform calendarului academic obișnuit. În context, Pușcariu a asumat funcția de comisar general, cu autoritate aproape neîngrădită, până la momentul în care a fost posibilă realizarea alegerilor universitare, refuzând să vină la Cluj direct ca rector numit de autoritatea statală. La 3 iulie 1919 a fost numit oficial președinte al Comisiei Universitare, alcătuită din 12 profesori de prestigiu de la universitățile din București și Iași, la care s-au adăugat 8 intelectuali transilvăneni recomandați de aceștia pentru catedre universitare la Cluj. Această comisie, care suplinea Senatul Universității și Consiliile Facultăților, a avut ca îndatorire desemnarea catedrelor noi universități și selectarea profesorilor pe criteriul meritului științific.

La 30 octombrie 1919, Sextil Pușcariu a fost ales primul rector al Universității românești din Cluj, cursurile fiind inaugurate la 3 noiembrie 1919. La acel moment istoric, personalul universității era format din 73 de cadre didactice, 142 de membri ai personalului științific și 142 ai personalului administrativ.

Structura internă a universității a rămas, pentru moment, cea moștenită de la predecesori, respectiv cu patru facultăți, dar cu noi catedre și institute, deoarece nou-înființata universitate a urmărit să-și definească un profil specific încă de la început. Potrivit primului rector: „Pe lângă catedrele indispensabile, s-au creat catedre în legătură cu

cunoașterea țării românești și a locuitorilor ei, alături de cursurile universitare și de exercițiile de seminar au luat ființă câteva laboratorii și institute pentru scrutări științifice. Cele dintâi ne dau nota particulară de Universitate românească; cele din urmă ne ridică, prin cercetările originale ce se fac în ele, prestigiul și vaza de lăcaș al științei”. Astfel, la Facultatea de Litere s-au înființat catedre pentru studiul limbii și literaturii române, iar la Facultatea de Drept s-au creat catedre pentru studiul dreptului românesc. La Facultatea de Medicină s-au reorganizat vechile institute și s-au creat de la început institute noi, precum Institutul de Radiologie și Institutul Antirabic; la Facultatea de Științe s-a fondat un institut unic în lume – Institutul de Speologie, gândit și realizat de Emil Racoviță. Proiectul științific personal al lui Pușcariu a fost Muzeul Limbii Române care, în 1935, a primit o diplomă de onoare la Expoziția Universală Internațională de la Bruxelles. Acesta a avut propria publicație de rezonanță europeană – „Dacoromania” –, premiată, în 1926, de Societatea de Lingvistică din Paris.

Rectorul Pușcariu a prezidat și serbările inaugurale ale Universității din Cluj, din 1-2 februarie 1920, desfășurate în prezența Familiei Regale și a multor invitați din țară și străinătate. Între momentele cele mai semnificative ale aceluși eveniment s-au numărat depunerea jurământului solemn al profesorilor și donația de 400.000 de lei făcută de regele Ferdinand I al României nou creatului Institut de Istorie Națională. Pentru activitatea sa din primul an de existență al Universității românești din Cluj, cel dintâi rector, profesorul Sextil Pușcariu a fost decorat cu Ordinul „Steaua României” în grad de Comandor.

Necesitățile Universității clujene reorganizate nu puteau fi însă acoperite într-un răstimp scurt. În acest sens au fost instituite comisii de studii și s-au cerut rapoarte privind nevoile catedrelor și institutelor. Pe baza acestora, primul rector a elaborat un plan de activitate pentru următorii zece ani, în care au fost formulate o serie de principii menite să orienteze activitatea succesorilor săi și să asigure astfel continuitatea proiectelor inițiate în timpul mandatului său.

În anii celui de-al Doilea Război Mondial, Pușcariu a devenit din nou rector al Universității din Cluj (1940-1941), ocupându-se iarăși, cu prioritate, de rezolvarea problemelor organizatorice pentru ca aceasta să-și continue activitatea pe durata refugiului la Sibiu și Timișoara.

În plan științific, recunoașterea de care s-a bucurat profesorul Pușcariu este atestată de conferințele și cursurile ținute la diverse universități europene, precum și de prezența la numeroase congrese și în publicații internaționale. Lista publicațiilor antume se apropie de 800. Lucrările de specialitate tratează subiecte de istoria limbii, dialectologie, romanistică, fonetică, lexicografie, dar și istorie și critică literară. Între proiectele de mare întindere de care s-a ocupat de-a lungul vieții s-au numărat: *Dicționarul limbii române*, început în 1906, la propunerea venită din partea Academiei Române, pe care l-a coordonat până în 1943, și *Atlasul lingvistic român*. Alte lucrări cu impact european în epocă au fost: *Etymologisches Wörterbuch der Rumänischen Sprache. I. Lateinisches Element* (Heidelberg, 1905) și cele 3 volume de *Studii istroromâne* (1906-1929).

Pușcariu a fost membru al unui număr considerabil de foruri științifice. În 1905 a fost ales membru corespondent al Academiei Române, devenind membru titular la 19 mai 1914. Pe plan european, a fost membru în Comitetul Permanent Internațional de Lingvistică, membru corespondent al Societății Regale „Deputazione di Storia Patria” din Veneția, membru de onoare al Fundației „Rudolf-Euken-Haus” din Jena, membru corespondent al Academiei de Științe din Leipzig.

Aprecierea activității sale este vădită și de premiile și distincțiile primite de-a lungul carierei, între care enumerăm: Marea Cruce a Ordinului „Coroana României”, Mare Ofițer al Ordinului „Ferdinand I”, „Răsplata muncii pentru învățământ” cl. I, „Răsplata muncii pentru 25 de ani în serviciul statului”, Ofițer al „Meritului Cultural pentru Litere și Opere literare”, Ofițer al „Ordinului Național al Legiunii de Onoare al Republicii Franceze” (1937), „Crucea de merit a Vulturului german” cl. I (1942), pentru promovare culturală.

Cu toate că a refuzat constant să asume demnități politice, el a luat parte activă la evenimentele timpului său. Astfel, în 1918, Sextil Pușcariu a îndeplinit un rol major în procesul de unire a Bucovinei cu România, în calitate de inițiator al publicației „Glasul Bucovinei”, fiind ales apoi vicepreședinte al Sfatului Național din Bucovina și secretar de stat pentru afacerile străine. În perioada 1922-1926 a fost delegat al României la Liga Națiunilor în Geneva, unde, în cadrul Comisiei de Cooperare Intelectuală, a militat în special pentru a obține sprijin

financiar extern necesar întemeierii școlilor și instituțiilor de cultură din țară. În calitate de președinte al Institutului Român din Berlin (1940-1943) a urmărit promovarea unei imagini autentice a românilor în străinătate, prin organizarea de evenimente culturale, recepții și conferințe, reprezentării ale teatrului românesc, traduceri din și despre literatura română.

A trecut la cele veșnice la 5 mai 1948, în localitatea Bran. (ED)

Referințe:

Anuarul Universității Regele Ferdinand I din Cluj, 1938-1939, Tipografia „Cartea Românească”, Cluj, 1940.

Anuarul Universității „Regele Ferdinand I” din Cluj-Sibiu în al doilea an de refugiu, 1941-1942, Sibiu, Tipografia „Cartea Românească din Cluj”, 1943.

Faiciuc, Elisabeta, *Sextil Pușcariu (1977-1948). Biobibliografie*, ed. a II-a revăzută și adăugită, Clusium/Muzeul Limbii Române, Cluj-Napoca, 2000.

Ghibu, Onisifor, *Universitatea Daciei Superioare*, Atelierele Grafice „Cultura Națională”, București, 1929.

Pușcariu, Sextil, *Călare pe două veacuri. Amintiri din tinerețe (1895-1906)*, Ed. Pentru Literatură, București, 1968.

Pușcariu, Sextil, *Memorii*, Ed. Minerva, București, 1978.

Olărescu, Daniela, „Sextil Pușcariu – președintele Institutului român din Berlin: un subiect tabu?”, în *Revista Arhivelor*, LXXXVI, nr. 1, București, 2009, pp. 175-186.

Originar din Focșani, unde s-a născut la 1 februarie 1859, Vasile Dimitriu și-a făcut studiile liceale la Iași, la Institutul Academic, o școală privată de prestigiu, înființată în 1866. Printre profesorii lui Dimitriu s-a numărat și poetul Mihai Eminescu, care i-a predat limba germană. În anul 1875 a avut loc un mic conflict între Eminescu și Dimitriu, pornit de la efectuarea unei traduceri în limba română a unui text german. În urma disputei cu celebrul său profesor, Vasile Dimitriu avea să fie exmatriculat de la Institutul Academic, însă măsura s-a aplicat doar pentru o scurtă perioadă, nerămânând una definitivă. Ca urmare, în iunie 1877, Vasile Dimitriu a terminat liceul ca șef de promoție.

În același an s-a înscris atât la Facultatea de Drept, cât și la Conservatorul (Școala de Artă dramatică) din Iași. Remarcându-se ca elev al clasei de declamație, Vasile Dimitriu a absolvit Conservatorul în 1879 și a fost angajat imediat ca actor la Teatrul Național din Iași. A urcat pe scena din Copou, interpretând cu relativ succes numeroase roluri principale, până în 1883, an în care a obținut și licența în Drept. Lucrarea sa de licență a avut ca temă problema adopției în dreptul roman și în cel românesc. Renunțând definitiv la cariera artistică, Vasile Dimitriu s-a îndreptat, din acel moment, exclusiv către domeniul juridic.

După terminarea studiilor de Drept, Dimitriu a funcționat ca magistrat suplimentar la Tribunalul Iași. În urma unui proces cu importante conotații politice (cazul Costea Balș), în care a pronunțat o achitare neagreată de către guvernul liberal aflat la putere în acea perioadă, Vasile Dimitriu a fost sancționat disciplinar, fiind mutat, în toamna anului 1887, la Parchetul Iași. Până la 1 septembrie 1889, a lucrat ca procuror la acest Parchet.

În perioada 1889-1895, Vasile Dimitriu a activat ca avocat, fiind printre altele reprezentantul juridic al sucursalei Iași a Băncii Naționale a României.

În toamna anului 1895, Dimitriu a fost angajat la Facultatea de Drept a Universității din Iași, la Catedra de Drept Comercial, mai întâi ca profesor suplinitor (între 1895-1901), iar apoi ca profesor titular (1901-1919). În octombrie 1918 a fost cooptat în „Comité National de l'Unité Roumaine”, constituit la Paris.

Din toamna lui 1919, Vasile Dimitriu a devenit profesor titular al Catedrei de Drept Comercial român de la Universitatea din Cluj. Motivația stabilirii lui Vasile Dimitriu la Cluj ne este redată de interesanta mărturie a profesorului Sextil Pușcariu: „mișcător a fost cazul lui Vasile Dimitriu. Pe când eram rector [în 1919-1920 – n.n.], m-am pomenit într-o zi la rectorat cu un domn mai bătrân, elegant și distins: «Am sosit de la Paris, să mă pun la dispozițiile duminale. Sunt profesor de drept comercial la Iași. La Paris m-am îmbolnăvit grav. De voi scăpa cu viață, voi mulțumi lui Dumnezeu prin trecerea Carpaților, m-am jurat atunci. Dumnezeu se vede că a primit ruga mea și eu aș vrea să-mi țin legământul. Iată-mă deci!». Deși pentru specialitatea lui fusese numit între timp un ardelean [Petru Poruțiu – n.n.], s-a mai creat o catedră pentru Dimitriu, spre marele folos al Facultății de Drept, unde elementele de valoare reală științifică și cu experiență universitară erau puține”.

Vasile Dimitriu a fost votat în calitate de cel dintâi decan al Facultății de Drept clujene, fiind confirmat în funcție cu începere din 1 noiembrie 1919, prin adresa nr. 19828/1919 a Consiliului Dirigent.

În luna mai 1920, în conformitate cu regulamentul adoptat în 1919, Dimitriu a fost ales ca rector al Universității din Cluj pentru anul universitar 1920-1921, iar în anul universitar 1921-1922 a activat ca prorector.

Mandatul de rector al lui Vasile Dimitriu s-a concentrat cu precădere pe rezolvarea problemelor administrative ale noii universități. Dimitriu a intervenit în repetate rânduri pe lângă autoritățile regionale și centrale în vederea asigurării locuințelor necesare profesorilor angajați la Cluj, depunând eforturi pentru ca această problemă să nu ducă la suspendarea cursurilor.

Sub președinția sa, Senatul Universitar a dezbătut în detaliu modalitatea de organizare a Bibliotecii Universitare, precum și chestiunea numirii primului director român al acesteia, pronunțând în repetate rânduri rezerve față de persoana lui Eugen Barbul, care va fi în cele din urmă numit de către Ministerul Instrucțiunii în acest post.

O altă problemă importantă discutată în timpul rectoratului lui Vasile Dimitriu a fost aceea a angajării profesorilor francezi la Universitate, reușindu-se să fie elaborate și înaintate spre aprobare Ministerului Instrucțiunii Publice contractele acestor specialiști străini. Totodată, Vasile Dimitriu a aprobat, alături de Senatul Universitar, propunerea lui Emil Racoviță de constituire a unui fond anual de 100.000 lei destinat invitării la Universitatea clujeană a unor profesori străini și români de marcă, spre a ține conferințe de specialitate. Rectorul Vasile Dimitriu și Senatul Universitar au sprijinit tipărirea celor dintâi volume dedicate noii universități clujene: primul *Anuar al Universității*, precum și broșura dedicată serbărilor inaugurale ale acesteia (cu variante în limba română și în limba franceză).

În 1924, Vasile Dimitriu a fost solicitat să se transfere la Facultatea de Drept a Universității din București, tot la catedra de Drept Comercial, unde urma să îl înlocuiască pe C.C. Arion. Mutarea i-a fost aprobată prin Decret regal, iar profesorul a activat la București până în 1928, an în care a și decedat, în ziua de 8 septembrie.

În plan științific, cea mai cunoscută dintre lucrările lui Vasile Dimitriu este *Contractul de cont curent*, apărută în 1906. A elaborat, de asemenea, și un curs de drept comercial, ce a apărut doar sub formă litografiată, în două ediții. În 1908, Dimitriu a fost coautor, alături de Ștefan C. Gane, al volumului *Drept comercial, cambial, al falimentelor și maritim al României*. Profesorul a mai colaborat cu texte de specialitate la revistele „Curierul judiciar” și „Pandectele române”, precum și la ziarul „Înfrățirea”. S-a numărat și printre fondatorii

revistei „Ardealul juridic”, un periodic care a avut un rol important în unificarea legislativă a României Mari.

Vasile Dimitriu a fost implicat cu entuziasm și în viața social-culturală a Clujului și a Transilvaniei, înființând în 1921 societatea „Cultura poporului”, a cărui președinte a fost, și publicând un ziar săptămânal cu același nume. A fost, totodată, un membru influent al despărțământului Cluj al „Astrei”.

Activitatea variată și neobosită a profesorului Vasile Dimitriu în plan public a fost răsplătită prin câteva distincții importante, printre care medalia de Cavaler al „Legiunii de onoare” franceze, Comandor al Ordinului „Coroana României”. Imaginea sa printre contemporani a fost condensat rezumată de profesorul Gheorghe N. Leon, care scria: „Viața și activitatea lui Vasile Dimitriu este o pildă de virtute. [...] A părăsit catedra de la Iași și a venit la Cluj să facă apostolat, zi de zi a muncit pentru educarea științifică a tineretului din Ardeal, părăsind tot ce-l lega de Iașiul care l-a iubit și l-a apreciat așa cum se cuvenea”.

A trecut la cele veșnice la 8 septembrie 1928, în capitala țării. (AMS)

Referințe:

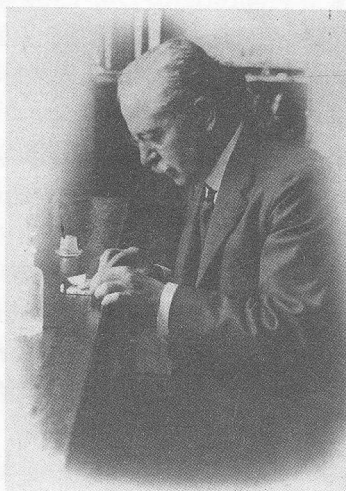
Angelescu, Constantin A., „Din istoria învățământului românesc: profesorul Vasile Dimitriu” în *Cronica*, Iași, nr. 15/1289, an XXVII, 1992, pp. 6-7.

Anuarul Universității din Cluj, anul școlar 1921-1922, Institutul de Arte Grafice Ardealul, Cluj, 1922.

Ciupea, Ioan; Țărău, Virgiliu, *Liberali clujeni. Destine în Marea Unire*, vol. II, Ed. Mega, Cluj-Napoca, 2007.

Nicoară, Mihai Teodor, *Dicționarul universitarilor clujeni*, vol. I (1919-1947), Editura Accent, Cluj-Napoca, 2016.

Pușcariu, Sextil, *Memorii*, Ed. Minerva, București, 1978.

Născut la 6 octombrie 1868, în comuna Pomârla, județul Dorohoi, după studii elementare, gimnaziale în localitatea natală și la Liceul „Anastasia Bașotă”, ca bursier al statului, Dimitrie Călugăreanu a devenit student al Facultății de Științe a Universității din Iași. Și-a obținut licența în 1894 (cu specializarea științele naturii), iar între 1894-1897 a urmat și cursurile Facultății de Medicină din Iași.

Dimitrie Călugăreanu a câștigat ulterior o bursă a Academiei Române (Fondul V. Adamachi), pentru a se specializa la Institutul de Fiziologie din Berlin, în perioada 1897-1898. Și-a continuat studiile în Franța, la Paris (Universitatea Sorbona), unde a lucrat alături de profesorul Albert Dastre și a început o strânsă și lungă colaborare cu savantul Victor Henri. În 1900 și-a susținut licența franceză în științe naturale, iar în 1902 a primit titlul de doctor în științe naturale. În 1905 a devenit și docent în fiziologie, cu lucrarea *Phénomènes de plasmolyse observés dans la cellule cartilagineuse*.

Carierea sa universitară a început încă din 1894, Călugăreanu activând, în perioada 1894-1897, ca asistent în cadrul Laboratorului de Morfologie de la Universitatea ieșeană, sub conducerea celebrului